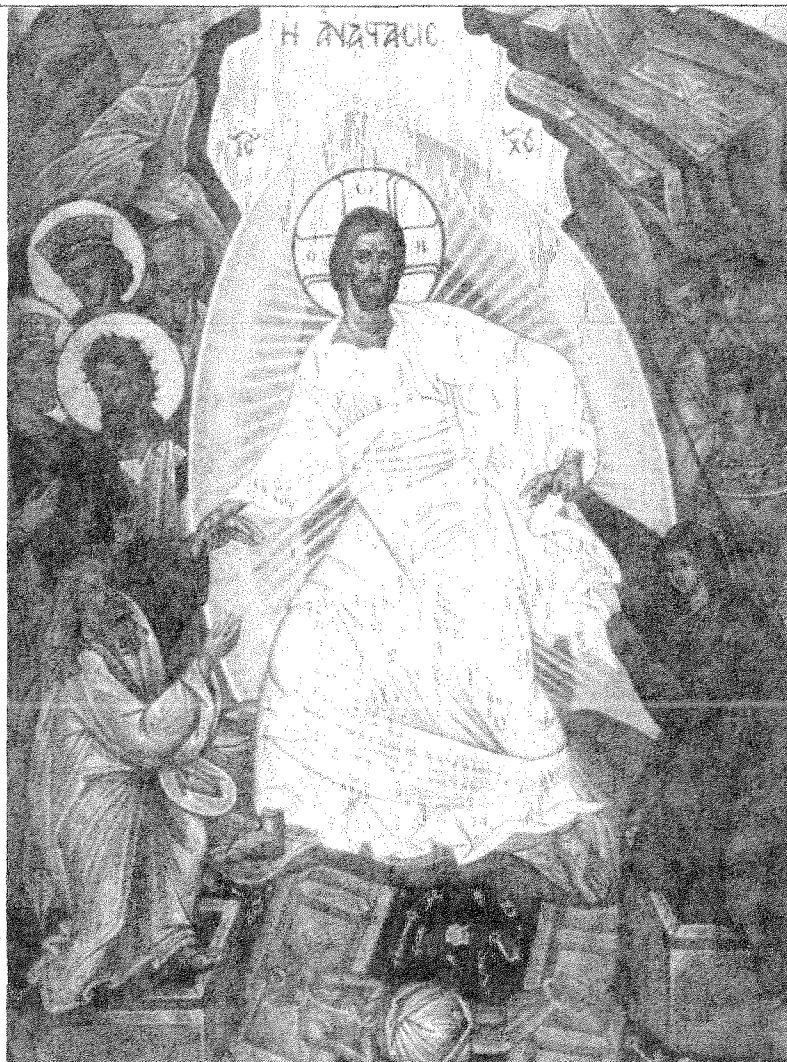
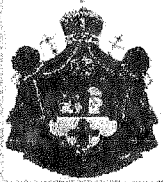

ГЛАСНИК

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА СВЕТОГ САВЕ
ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH
Васкрс / Easter 2003

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!
CHRIST IS RISEN !

ГЛАСНИК (Herald) is a publication
of St. Sava Serbian Orthodox
Church of Boston
33 W. Water St.
Wakefield, MA 01880
Tel. 781-246-9663

+++

St. Sava Church is a parish of the
Serbian Eastern American Diocese
which is under the jurisdiction of
the Serbian Orthodox Patriarchate
and His Holiness Patriarch Pavle in
Belgrade, Serbia

+++

Protonamesnik Aleksandar
Vlajkovic
Parish priest
Office Phone 781-246-9663
Home Phone 781-665-1434
E-mail: Fatheraco@aol.com

Драги парохијани,

Свима вама желимо срећне наступајуће
Васкршње празнике уз најрадостнији
хришћански поздрав:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ !

Молимо се Богу да вам Васкрсли Христос
донесе мир у ваше домове, здравље и
духовну радост и свако добро.

Ваши у Христу,

о. Александар
са Црквеним Одбором

+++

Dear parishioners,

To all of you we wish blessed Pascha with the
most joyous Christian greeting:

CHRIST IS RISEN !

We pray to God that the resurrected Christ may
bring peace into your homes, health and spiritual
joy .

Yours in Christ,

Fr. Aleksandar
And the Church Board members

**СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
СВОЈОЈ ДУХОВНОЈ ДЕЦИ
О ВАСКРСУ 2003. ГОДИНЕ**

ПАВЛЕ

ПО МИЛОСТИ БОЖЈОЈ

ПРАВОСЛАВНИ АРХИЕПИСКОП ПЕЊКИ, МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ
И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ, СА СВИМА АРХИЈЕРЕЈИМА СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВИМА СИНОВИМА И КЋЕРИМА НАШЕ СВЕТЕ
ЦРКВЕ: БЛАГОДАТ, МИЛОСТ И МИР ОД БОГА ОЦА, И ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА
ХРИСТА, И ДУХА СВЕТОГА, УЗ РАДОСНИ ВАСКРСЊИ ПОЗДРАВ:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Браћо и сестре у Господу Распетоме и Васкрсломе, драга духовна децо,

*Васкрсење Христово видевши,
поклонимо се Светоме Господу Исусу,
Јединоме Безгрешноме...*

као што су Му се кроз векове клањали, а и данас Му се клањају, милиони
Његових ученика.

По чему се ми хришћани разликујемо од других људи? Управо по томе што се
Крсту Његовом клањамо и свето Васкрсење Његово прослављамо.

Христов Крст и Његово Васкрсење, драга наша децо духовна у Отахбини и у
расејању, представљају суштину нашег живота, наше вере и наше наде. У њима
је био и остао смисао нашег рађања, живљења и умирања. По речи светог
апостола Павла, ако Христос није васкрсао, онда је узалудна вера наша,
бесмислен и живот наш (ср. 1. Кор 15,14-19).

Преко Крста Његовог и Распећа открива нам се и дарује неизрецива Тајна
божанске љубави. Јавља нам се Бог као вечна истинска љубав, као љубав која
се жртвује за друге, за људе и народе, за цео свет. Од такве љубави нема нити
може бити веће. На Крсту нам се Христос, Син Божји, показује као Бог Који не
само што призива на љубав него показује љубав на делу, жртвујући се за друге
без остатка. Голготска Христова жртва је откривење велике тајне саможртвене
божанске љубави којом Бог грли и милује сва бића, сва створења. У природи је
љубави, па и обичне земаљске љубави, да дарује радост и да рађа нови живот.
Земаљска љубав је таква зато што је она огледало божанске љубави која је
створила васцели свет и удахнула свој дах у твари и бића. Уколико је љубав на
земљи, међу људима, сличнија божанској љубави, утолико је истинитија и
дубља. А нема веће ни истинитије љубави од оне да неко живот свој жртвује за
ближње своје. Таква је била и остала Христова љубав. Таква је и љубав свих
Његових следбеника. Стога само они људи и народи који живе том,

крсноваскрсном љубављу могу себе сматрати духовно живима и јесу достојни живота вечнога (ср. Дап 13,46).

Поред тога што нам се часним Крстом Христовим открива и дарује преизобиље љубави Божје и што његовим ношењем постајемо достојни живота вечнога, њиме нам се јавља још једна велика истина: Христово Распеће на Крсту открива нам смисао људскога страдања. У Лику Распетога Христа и у ликовима двојице разбојника распетих поред Њега на Голготи представљен је сав људски род. Страдање је, наиме, удео свих људи на земљи, али су различити разлози због којих људи страдају. Сагласно Јеванђељу Христовом, једни страдају због својих грехова, други због грехова својих предака, а трећи ради тога да се преко њих прослави Име Божје. Тако се на Голготи, страдањем највећег Праведника, Христа Господа, пројавила љубав Божја. Страдање покајаног разбојника послужило је њему за очишћење од греха, од злочина које је некад учинио, а распет опрао својом крвљу и својим покајањем. Други, пак, разбојник, онај непокајани, који је такође пострадао на крсту, својом мржњом према Богу и својим злочинима обесмислио је не само своје страдање него и свој живот.

То, дакле, што се догодило на Голготи, догађа се у свеукупној људској историји. Праведници страдају да би постали још праведнији: пролазе кроз страдања као злато кроз огањ да би њихова праведност заблистала вечном светлошћу.

Грешним људима који се кају страдање постаје извор врлине, препорода, непролазне мудрости и знања. Они људи, међутим, који немају вере и покајања за своје грехе страдањем постају још суровији, срљају све дубље у духовно слепило, мржњу и озлојеђеност и на Бога и на људе.

Од овога трећег нека би нас Васкрсли Христос све сачувао! А сачуваће нас ако „останемо у вери“, по речи апостола Павла, и ако постанемо свесни непролазне истине живота „да нам кроз многе невоље ваља ући у Царство небеско“ (Дап 14,22). Јер, страдањем не само што се памет стиче, како су говорили древни Јелини, него оно помаже људима и народима „да се од ништавних ствари... обраћају Богу живоме“ (Дап 14,21). Само тако схваћена и доживљена, наша лична страдања, страдања нашег народа, стара, нова и најновија, и страдања свих земаљских народа добијају свој прави смисао и значење.

Понављамо: све нам то сведочи Христова Голгота и Његово страдање, обасјано светом и светозарном Тајном Његовог Васкрсења.

Ето зашто се ми Крсту Христовом клањамо и Васкрсење Његово прослављамо! Ето зашто Крст и страдање Његово постају победа над смрћу и лек бесмртности, извор васкрсења и вечног живота. Оно што је најбесмисленије постаје извор најдубљег смисла. У томе је тајна Христовог Васкрсења као квасца новог живота.

Људи овога света непрекидно говоре о реформама у друштву и покушавају да створе „новог човека“. Заснивајући промене на мењању „ништавних ствари“ и на површном прилагођавању духу овог века, без осећања животносног огња Васкрсења Христовог, који саставља, обнавља и овековечује све чега се дотакне, они и сами постају заробљеници ништавила и пролазности.

Такви би хтели и Цркву да реформишу, живећи у заблуди да је она слична земаљским, људским организацијама, које, да би опстале, морају стално да се

мењају и прилагођавају. Црква, међутим, мери живот свемогућом мером Христовог Васкрсења и њиме обасјаног људског достојанства. Као таква она никада не престаје да обнавља свакога човека који долази на овај свет и да све народе, као и све области и све структуре људског живљења, призива на непрестано усавршавање и мењање ка бољем.

Имајући божанско безмерје за меру свега земнога и људскога, она не само што призива људе и народе на стално усавршавање и узрастање „у меру раста пуноће Христове“ (Еф 4,13), него им, силом Васкрсења, даје и моћ за такво бескрајно узрастање. Притом, дајући свему вечни смисао и значење, Црква не дозвољава да ичим буде ограничена или сужена у остваривању њене божанске мисије. Њој ништа што је људско није туђе, али истовремено ништа људско не може да је пороби. Ни земни живот, ни смрт, ни време, ни оно што људи стварају у времену и што је њиме условљено: „Ко ће нас раставити од љубави Христове? жалост и тескоба, или гоњење, или глад, или голотиња, или опасност, или мач?... Јер сам уверен да нас ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашњост, ни будућност, ни висина, ни дубина, нити икаква друга твар неће моћи одвојити од љубави Божје која је у Христу Исусу Господу нашем“ (Рим 8,35–39). Служећи једном народу, она се труди да буде светлост свим народима и свим људима, у тежњи да све народе претвори у један Народ, Народ Божји, да сви буду једно као што је једно Отац са Сином и Духом Светим (ср. Јн 17,21). Отуда, по речи истог Апостола, у Цркви „нико од нас не живи самоме себи, и нико не умире самоме себи; јер ако живимо, Господу живимо; ако ли умиремо, Господу умиремо. Дакле, и кад живимо и кад умиремо, Господњи смо. Јер зато Христос и умре и васкрсе и оживе да овлада и живима и мртвима“ (Рим 14,8–9).

Поклонимо се, дакле, браћо и сестре, драга наша децо духовна, Њему, Господару живота и смрти, Господу Васкрслом и Васкрситељу свеколике творевине, Који је „Хлеб живота“ што „сиђе с неба“ и даје се „за живот света“ (Јн 6,48–51)! Запевајмо сви, једним устима и једним срцем, радосну песму Пасхе:

Христос васкрсе из мртвих,
смрћу смрт победивши
и онима у гробовима живот даровавши.

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Дано у Патријаршији српској у Београду, о Васкрсу 2003. године.

Ваши молитвеници пред Распетим и Васкрслим Господом:

Архиепископ пећки,
Митрополит београдско-карловачки и
Патријарх српски ПАВЛЕ

Митрополит загребачко-љубљански ЈОВАН
Митрополит црногорско-приморски
АМФИЛОХИЈЕ
Митрополит средњезападноамерички
ХРИСТОФОР
Митрополит дабробосански НИКОЛАЈ

Епископ шабачко-ваљевски ЛАВРЕНТИЈЕ
Епископ нишки ИРИНЕЈ
Епископ зворничко-тузлански ВАСИЛИЈЕ
Епископ сремски ВАСИЛИЈЕ
Епископ бањалучки ЈЕФРЕМ
Епископ будимски ЛУКИЈАН
Епископ канадски ГЕОРГИЈЕ
Епископ аустралијско-новозеландски
Митрооплије новограчаничке НИКАНОР
Епископ за Америку и Канаду
Митрополије новограчаничке ЛОНГИН
Епископ источноамерички МИТРОФАН
Епископ банатски ХРИЗОСТОМ
Епископ бачки ИРИНЕЈ
Епископ британско-скандинавски ДОСИТЕЈ
Епископ рашко-призренски АРТЕМИЈЕ
Епископ-Администратор жички АТАНАСИЈЕ
Епископ бихаћко-петровачки ХРИЗОСТОМ
Епископ осечко-пољски и барањски ЛУКИЈАН
Епископ средњоевропски КОНСТАНТИН
Епископ западноевропски ЛУКА
Епископ тимочки ЈУСТИН
Епископ врањски ПАХОМИЈЕ
Епископ шумадијски ЈОВАН
Епископ славонски САВА
Епископ браничевски ИГЊАТИЈЕ
Епископ милешевски ФИЛАРЕТ
Епископ далматински ФОТИЈЕ
Епископ захумско-херцеговачки ГРИГОРИЈЕ
Епископ будимљанско-никшићки ЈОАНИКИЈЕ
Викарни Епископ хвостански АТАНАСИЈЕ
Викарни Епископ јегарски ПОРФИРИЈЕ

Митрополит велешки и повардарски ЈОВАН,
патријарашки егзарх аутономне
Охридске архиепископије

**The Serbian Orthodox Church
to her spiritual children
at Pascha, 2003**

PAVLE

By the grace of God

Orthodox Archbishop of Pec, Metropolitan of Belgrade-Karlovci and Serbian Patriarch,
with all the Hierarchs of the Serbian Orthodox Church—to all the clergy, monastics,
and all the sons and daughters of our holy Church: grace, mercy and peace from
God the Father, and our Lord Jesus Christ, and the Holy Spirit, with the joyous
Christmas greeting:

CHRIST IS RISEN!

Brothers and sisters in the Crucified and Resurrected Lord, Our dear spiritual
children,

*Having beheld the Resurrection of Christ,
let us worship the Holy Lord Jesus,
the only Sinless One,*

just as millions of His disciples have worshipped Him through the centuries, and
worship Him today.

What makes us Christians different from other people? Truly it is that we worship at
His Cross and we glorify His Resurrection.

Our dear spiritual children both in the homeland and abroad, Christ's Cross and His
Resurrection constitute the essence of our life, our faith and our hope. The meaning
of our birth, life and death were and are found in them. In the words of the Holy
Apostle Paul, if Christ has not risen, then our faith is in vain and our lives are without
meaning. (cf. I Cor. 15:14-19)

Through His Cross and Crucifixion the unspeakable Mystery of God's love is revealed
and given to us. Through them God reveals Himself to us as eternal true Love, as the
Love which sacrifices itself for the other, for people and nations, and for the whole
world. There is and can be no greater love than this. On the Cross Christ, the Son of
God, shows Himself to us as the God Who not only calls us to love, but Who shows
love in action, sacrificing Himself entirely for others. Christ's sacrifice on Golgotha is
the revelation of the great mystery of God's self-sacrificial love by which God
embraces and heals all beings and all creation. There is a kind of love in nature, that
is, the common worldly love which brings joy and gives birth to new life. Earthly love
is like this because it reflects the divine love which created the whole world and
which instilled its breath into creatures and all beings. The more the love in this
world, among people, is like this divine love, the more genuine and deeper it is. And
there is no greater nor truer love than that which leads someone to sacrifice his life

for his neighbor. Christ's love was and is this kind of love. This is the kind of love which also belongs to His followers. Therefore only those people and nations which live by this crucified and resurrected love can consider themselves to be spiritually alive and worthy of eternal life. (cf Acts 13:46)

Besides the fact that the superabundant love of God is revealed and given to us by the Precious Cross of Christ and that by enduring it He has made us worthy of eternal life, it reveals yet another great truth to us: Christ's crucifixion on the Cross reveals the meaning of human suffering. In the image of the Crucified Christ and in the images of the two thieves crucified with Him on Golgotha, the state of the entire human race is presented to us. Namely, suffering is the lot of everyone on earth, but the reasons why people suffer differ for each person. According to the Gospel of Christ, some suffer because of their sins, others because of the sins of their ancestors, and still others so that God's name may be glorified in them. Thus on Golgotha, through the suffering of the most righteous One of all, Jesus Christ, God's love was made known. The suffering of the repentant thief was for him unto the cleansing of his sins and of the evil things he had once done, and in his crucifixion he was washed by his blood and his repentance. But the other thief, the unrepentant one, who also suffered on the cross, by his hatred towards God and by his evil deeds made not only his suffering but also his very life meaningless.

What took place on Golgotha is what has happened throughout all of human history. The just suffer in order to become even more just: they pass through their suffering like gold through the furnace so that their righteousness might shine with an everlasting radiance.

For sinners who repent, suffering becomes a fountain of virtues and of regeneration, of unending wisdom and understanding. But those people who have no faith and no repentance for their sins become through suffering even more cruel; they wander ever deeper into spiritual blindness, hatred and bitterness towards God and man.

May the Risen Christ keep us all from being this third kind! And He will protect us if we "stand fast in the faith," in the words of St. Paul, and if we become aware of the eternal truth of life that "It is through many tribulations that must we enter the Kingdom of Heaven" (Acts 14:22). For the point of suffering is not merely to bring us to our senses, as the ancient Greeks would say, but to help people and nations "to turn away from useless things to the living God." (Acts 14:15). Only when understood and experienced in this way can our own personal suffering, the suffering of our people past and present, and the suffering of all the peoples of the earth, acquire its true meaning and significance.

To repeat: All this is testified to by Christ's passion on Golgotha and by His suffering, as seen in the light of the holy and brilliant Mystery of His Resurrection.

This is why we worship the Cross of Christ, and why we glorify His Resurrection! This is why His Cross and suffering have become victory over death and the medicine of immortality, the fountain of resurrection and eternal life. That which is the most senseless has become the source of deepest meaning. So the mystery of Christ's resurrection is like the leaven of new life.

People of this world constantly talk about reforms in society and try to create a "new man." Basing their reforms on changing "trivial matters" and on superficial

adaptations to the spirit of this age, without any appreciation for the life-bearing fire of Christ's Resurrection which establishes, renews and perpetuates everything it touches, they themselves become captives of emptiness and impermanence.

These are the kind of people who would also like to reform the Church, living under the delusion that it is like worldly, human organizations which, in order to survive, must constantly change and adapt themselves. But the Church measures life by the perfect measure of Christ's Resurrection and the human dignity it reveals. As such it never ceases to renew every person who comes into this world, as well as every area and every structure of human life, calling them to constantly greater perfection and change for the better.

Having the infinity of God as the measure of everything which is earthly and human, not only does the Church call people and nations to a constant process of ever greater perfection and growth "into the measure of the stature of the fullness of Christ" (Ephesians 4:13), but by the power of the Resurrection it gives the ability to achieve this never-ending growth. So, in giving everything its eternal meaning and significance, the Church cannot accept any kind of limits or restrictions to the carrying out of its divine mission. Nothing human is alien to her, but at the same time nothing human can enslave her—neither earthly life, nor death, nor time, nor whatever people do over time which restricts them: "Who shall separate us from the love of Christ? Shall tribulation, or distress, or persecution, or famine, or nakedness, or peril, or sword? ... For I am convinced that neither death nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things to come, nor height, nor depth, nor any other created thing, shall be able to separate us from the love of God which is in Christ Jesus our Lord." (Romans 8: 35-39) Even while serving a particular nation, the Church attempts to be a light to all nations and all people, attempting to transform all peoples into one People, the People of God, that all may be one as the Father is one with the Son and the Holy Spirit (see John 17:21). Therefore, in the words of the Apostle, in the Church "none of us live to ourselves, and none of us die to ourselves. For if we live, we live to the Lord; and if we die, we die to the Lord. Therefore, whether we live or whether we die, we are the Lord's. For to this end Christ died and rose and lived again, that He might be Lord of both the living and the dead." (Romans 14: 8-9)

And so, brother and sisters, our dear spiritual children, let us worship Him, the Lord of life and death, the Lord Who is risen and Who bestows resurrection upon all creation, Who is the "Bread of Life" Who has "come down from heaven" and Who is given "for the life of the world!" (John 6: 48-51). Let us all sing with one mouth and one heart the joyous Paschal hymn:

*Christ is risen from the dead,
Trampling down death by death,
And upon those in the tombs bestowing life!*

CHRIST IS RISEN!

Given at the Serbian Patriarchate in Belgrade at Pascha, 2003.

Your intercessors before the Crucified and Risen Lord,

Archbishop of Pec, Metropolitan of Belgrade-Karlovci and Serbian Patriarch PAVLE

Metropolitan of Zagreb and Ljubljana JOVAN
Metropolitan of Montenegro and the Coastlands AMPHILOHIJE
Metropolitan of Midwestern America CHRISTOPHER
Metropolitan of Dabro-Bosna NIKOLAJ

Bishop of Shabac-Valjevo LAVRENTIJE
Bishop of Nish IRINEJ
Bishop of Zvornik-Tuzla VASILIJJE
Bishop of Srem VASILIJJE
Bishop of Banja Luka JEFREM
Bishop of Budim LUKIJAN
Bishop of Canada GEORGIJE
Bishop of Australia and New Zealand (New Gracanica Metropolitanate) NIKANOR
Bishop for America and Canada (New Gracanica Metropolitanate) LONGIN
Bishop of Eastern America MITROPHAN
Bishop of Banat CHRYSOSTOM
Bishop of Backa IRINEJ
Bishop of Great Britain and Scandinavia DOSITEJ
Bishop of Ras and Prizren ARTEMIJE
Bishop - Administrator of Zica ATANASIJE
Bishop of Bihac and Petrovac CHRYSOSTOM
Bishop of Osijek and Baranja LUKIJAN
Bishop of Central Europe CONSTANTINE
Bishop of Western Europe LUKA
Bishop of Timok JUSTIN
Bishop of Vranje PAHOMIJE
Bishop of Sumadija JOVAN
Bishop of Slavonia SAVA
Bishop of Branicevo IGNATIJE
Bishop of Milesevo FILARET
Bishop of Dalmatia FOTIJE
Bishop of Zahumlje and Hercegovina GRIGORIJE
Bishop of Budimlje and Niksic JOANIKIJE
Vicar Bishop of Hvosno ATANASIJE
Vicar Bishop of Jegar PORFIRIJE
Metropolitan of Veles and Povardara JOVAN,
Patriarchal Exarch of the Autonomous Archdiocese of Ohrid

Why Are Vigil Lamps Lit Before Icons

by St. Nikolai of Ohrid and Zica

Living Water

First - because our faith is light. Christ said: I am the light of the world (John 8,12). The light of the vigil lamp reminds us of that light by which Christ illumines our souls.

Second - in order to remind us of the radiant character of the saint before whose icon we light the vigil lamp, for saints are called sons of light (John 12,36; Luke 16,8).

Third - in order to serve as a reproach to us for our dark deeds, for our evil thoughts and desires, and in order to call us to the path of evangelical light; and so that we would more zealously try to fulfill the commandments of the Saviour: "Let your light so shine before men, that they may see your good works" (Matthew 5,16).

Fourth - so that the vigil lamp would be our small sacrifice to God, Who gave Himself completely as a sacrifice for us, and as a small sign of our great gratitude and radiant love for Him from Whom we ask in prayer for life, and health, and salvation and everything that only boundless heavenly love can bestow.

Fifth - so that terror would strike the evil powers who sometimes assail us even at the time of prayer and lead away our thoughts from the Creator. The evil powers love the darkness and tremble at every light, especially at that which belongs to God and to those who please Him.

Sixth - so that this light would rouse us to selflessness. Just as the oil and wick burn in the vigil lamp, submissive to our will, so let our souls also burn with the flame of love in all our sufferings, always being submissive to God's will.

Seventh - in order to teach us that just as a vigil lamp cannot be lit without our hand, so too, our heart, our inward vigil lamp, cannot be lit without the holy fire of God's grace, even if it were to be filled with all the virtues. All these virtues of ours, after all, like combustible material, but the fire which ignites them proceeds from God.

Eighth - in order to remind us that before anything else the Creator of the world created light, and after that everything else in order: And God said, let there be light: and there was light (Genesis 1,3). And it must be so also at the beginning of our spiritual life, so that before anything else the light of Christ's truth would shine within us. From this light of Christ's truth subsequently every good deed is created, springs up and grows in us.

May the Light of Christ illumine you as well!

ДОНАТОРСКО ВЕЧЕ ЗА ХРАМ СВЕТОГ САВЕ НА ВРАЧАРУ

10. MAJ, 2003, 7 увече

САЛА ГРЧКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

14 Magazine St., Cambridge, MA

У програму наступају Фолклорна Група Грачаница и Хор цркве Светог Саве

Уз богату вечеру забављаће вас оркестар Маконе

Специјални гости вечери биће Владика Др. Митрофан Кодић

и Др. Јасмина Вујић

Улаз за вечеру \$15

PLEASE JOIN US FOR FUNDRAISING DINNER
TO BENEFIT ST. SAVA CHURCH ON VRACAR, SERBIA

MAY 10, 2003 AT 7 P.M.

STS. CONSTANTINE AND HELEN GREEK ORTHODOX CHURCH

14 MAGAZINE ST., CAMBRIDGE, MA

St. Sava Church Choir and Grachanitca Folklore group will perform

Entertainment by Makone orchestra

Special guests will include His Grace Bishop Dr. Mitrofan Kodic

and Dr. Jasmina Vujic

Tickets for dinner \$15

Donations for Vracar welcome

If you are unable to attend this event, please send
your donation in the enclosed envelope.